

δησεν τῆς γαδάρας κ' ἐπόαλεν (δηλ. τὸ σπέρμα του). Κοι-
τεύγει ν' ἀποάλη τὸ λονβίν τὸ σιτάρι (ἐνεκα τῆς πολλῆς ὥρι-
μάσεως καὶ ἀποξηράνσεως). 2) Ἐπὶ τῶν κυνῶν, παρορμῶ,
ἐρεθίζω κατὰ τινος Κάρπ.: Ν' ἀποάλω τὸ σκύλδο! || Ἄσμ.

Πάλ' ἀποάλ-λει τὰ σκυλ-λὰ νὰ ξαναλαουν-νέψου
'ς τοῖς ἄκρες, 'ς τὰ ριζόονα, 'ς τὰ σκαιοματουρίμα
(νεαροὶ βλαστοὶ σχοίνου). Πβ. ἀγγρίζω 1, ἀναγκρίζω Α1.

3) Βάλλω, τοποθετῶ τι εἰς τινα τόπον ἐντελῶς, ἐξ ὁλο-
κλήρου Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Τραπ.) Χίος: Ν' ἀπο-
βάλῃς τὸ ἀλεύρι καὶ νὰ μὴν ἀφήκῃς τίποτε 'ς τὸ σακκούλλι
Χίος Ἄμα δ' ἀποβάλω τὰ ροῦχα 'ς τὸ σεντούκι, θὰ κατέβω
Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Ἐβαλεν κ' ἐπέβαλεν κ' ἐπῆρεν κ' ἄσ' σὸ δκεῦος
(ἔβαλε καὶ παρὰ βάλε. Ὅτι πολλὰ συνεκόμισε καὶ ἐπο-
μένως δύναται νὰ λαμβάνῃ ἐλευθέρως. Ἐπὶ πρεσβύτου
εἰς ὃν ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ διάγῃ κατὰ βού-
λησιν) Πόντ. (Τραπ.) 4) Συμπληρῶ τι ἐλλεῖπον, ἀπο-
γεμίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀποβάνου καλαμπόκ' νὰ γιου-
μίσ' τοὺ σακί. Δὲν τ' ἀποβάβ'ς τόσου κρασί ἀπ' λείπ' ἀπ' τοὺ
βαρέλλ' νὰ γιουμίσ'; β) Καθόλου, συμπληρῶ γεωργικὴν
ἢ ἄλλην ἐργασίαν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μᾶς δίασ' οὐ δεῖνα
ἱγρὲς κ' τ' ἀπόβαλαμι οὐλοῦ τοῦ κατιβατοῦ (δίασι = ἐβίασε,
ἐξηνάγκασε). 5) Μετὰ κόπου συντελῶ τι, ἀποκάμνω Τσα-
κων.: Ἄσμ.

Οὐαί, τοί τύχη πομπευτά, κίκραν νὰ σὶ γευθοῦμε,
ὅσα ἀποαλήκαμε νὰ σὶ ὑστερηθοῦμε
(οὐαί, τί τύχη πομπεμένη, πίκρες νὰ τὰ γευθοῦμε, | εἰς ὅσα
ἀπεκάμαμεν ἀγωνιζόμενοι νὰ τὰ στερηθῶμεν). 6) Ἐνεργ.
καὶ μέσ. πάσχω ἀποβολήν, ἔκτρωσιν, ὠμοτοκῶ, ἰδίᾳ ἐπὶ
ἐγκύου γυναικός, σπανίως ἐπὶ ζώων, περὶ ὧν λέγεται
ἀπορρίχνω, κοιν. καὶ Τσακων.: Ἡ δεῖνα - ἡ γυναῖκα τοῦ
δεῖνα ἀπόβαλε κοιν. Αὕτῃ ἡ γυναῖκα ὅλ' ἀποβέρνει Κρήτ. Ἀπου-
βάλθ' καὶ αὕτῃ ἡ γ'ναῖκα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀποβάσθηκεν
ἡ γυναῖκα μου Κρήτ. Ἐ'πάζιτι ἡ γ'ναῖκα, βάν' τ'ς φουνῆς κ' ἀπου-
βέρνιτι Αἰν. Ἐποβάσθηκεν 'ς τὸ δρόμο Χίος Ἡδαν ἀγαστρον-
μέν' το' ἀπουβάτ' τοι Λέσβ. Πουβάλθ' καὶ δυὸ (ἐπαθε δύο ἀπο-
βολὰς) Θεσσ. Πηρβάσθηκε ἡ γυναῖκα μου Πρασ. Ἐθηρβάσθηκε
ἀπὸν τὰ βάσανα καὶ τσοὶ κούρασες ὅπου τραυῆ Ρέθυμν.
Ἀ γονναῖκα τοῦ δεῖνα ἀποβαλήτ' Τσακων. Πόβαλε ἡ πο-
βάλῃ ἡ προβάτα μας Κονίστρο. Ἐπόαλεν ἡ γαδάρα - ἡ φοράδα
- ἡ αἰγία Κύπρ. Ἀπουβάλισ' ἡ κασίκα Λέσβ. Μετοχ. ἠθηρβα-
μένη = ἡ ἀποβαλοῦσα Κρήτ. (Σφακ.): Λυὸ φορὲς εἶναι
ἠθηρβαμένη. Καὶ μετ' ἀντικ. Κρήτ. || Ἄσμ.

Εἶχα καρδιά λεοδαριού, μὰ ράησε γιὰ σένα,
ποῦ νὰ 'θελα σ' ἀποβαρθῇ ἡ μάννα ποῦ σ' ἐγέννα.
Συνών. ἀποβαλῶνομαι, *ἀποβολεύομαι, ἀπορ-
ρίχνω, ρίχνω. 7) Μεταβιβαστ. κάμνω τινὰ νὰ ἀπο-
βάλῃ, νὰ πάθῃ ἔκτρωσιν Θράκ. Λέσβ.: Μὲ χτύπ'σε καὶ
μ' ἀπόβαλε Θράκ. Ἀπόβαρι τ' γ'ναῖκα μ' Λέσβ.

ἀπόβαλμα τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀπόβαλμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀπόβαρμα
Λέσβ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἀπόβαρμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάλλω.

1) Ἐπὶ ὑφάσματος ἐξασθένεωσις τοῦ χρώματος, ἀπο-
χρωματισμός Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεθώρειασμα. 2)
Τὸ προερχόμενον ἐξ ἀποβολῆς, ἐξ ἐκτρώσεως, ἔκτρωμα
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.): Ἄιδε
βρὲ ἀπόβαρμα! (ὄνειδιστικῶς) Ἀκαρναν. Συνών. ἀπο-
βαλοῖδι, ἀπόρριμμα. 3) Ἀποβολή, ἔκτρωσις Α.Ρου-
μελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.)
Συνών. ἀπόβαλσι, ἀποβάλωμα, ἀποβάλωσι, ἀπο-
βολή.

ἀπόβαλσι ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀπόβαρσι Κρήτ.
ἠήβαρσι Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάλλω.

Ἀπόβαλμα 3, ὁ ἰδ.

ἀποβαλοῖδι τό, Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόβαλσι καὶ τῆς καταλ. - ἰδι.

Τὸ ἐξ ἀποβολῆς, ἐξ ἐκτρώσεως προελθὼν ἔμβρυον:
Κρέμαγε 'ς τὸ καρινὸ τ' ἀποβαλοῖδι ὥσπου ξεραίνονται (περὶ
τοῦ πράγματος ἰδὲ Ν. Ἐστία 1, 993). Συνών. ἀπόβαλμα 2.

ἀποβάλωμα τό, ἀμάρτ. ὑπεμπάλωμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαλῶνω, παρ' ὃ καὶ ὑπεμπαλῶνομαι.

Ἀπόβαλμα 3, ὁ ἰδ.

ἀποβαλῶνομαι Κίμωλ. Σίφν. ὑποβαλῶνομαι Κύθν.

ὑπαλῶνομαι Ρόδ. ὑεβαλῶνομαι Θήρ. ὑεβαλῶνομαι Θήρ.
Μῆλ. Νάξ. ὑηθαλῶνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόβαλα - ἀποβαλῶμενος ἄορ. τοῦ ἀπο-
βάλλω, καθὰ (ἔ)μβαλα - μβαλῶμενος - μβαλῶνω
- μπαλῶνω, ἔκαμα - καμῶμενος - καμῶνομαι, περὶ ὧν
ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 50 κέξ.
Ἡ συλλαβὴ πη- καὶ θη- διὰ τὴν αὔξησιν. Ὁ τύπ. ὑπε-
μπαλῶνομαι καὶ παρὰ Σομ.

Πάσχω ἀποβολήν, ἔκτρωσιν, ὠμοτοκῶ, ἐπὶ ἀνθρώπου
καὶ ζώου ἔνθ' ἄν.: ὑποβαλῶθηκε ἡ γυναῖκα μου Κύθν. Ἀέ
δαγαδᾶ τῇ μυρωδιᾷ καὶ θὰ ὑεβαλωθῇ Θήρ. Ἐμπεμπαλῶθηκε
ἡ γαδάρα Μῆλ. Ἡ φοράδα μας ἐπηαλῶθηκε Ρόδ. Ἐχω τρεῖς
βολὲς ποῦ ὑηθαλῶνομαι Ἀπύρανθ. Ἡφαές με, δὲν ἤτονε νὰ
ὑηθαλωθῶ ὅδε σὲ σήκωνα, μόνο θάρου ὅως θὰ βασιλέψω!
αὐτόθ. Ἐνα γωπελλάκι ἐηθαλῶθηκε (δηλ. τὸ ἔκτρωθὲν ἦτο
ἄρρεν) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβάλλω 6.

ἀποβάλωσι ἡ, ἀμάρτ. ὑηθάλωσι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ὑεθάλωσι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαλῶνω ὁ ἰδ. Παρὰ Σομ. μπεμπά-
λωσις.

Ἀπόβαλμα 3, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐφτὰ παιδιὰ ἔχω καμω-
μένα καὶ μιὰ ὑηθάλωσι Ἀπύρανθ. Χερότεροι πόνοι ἐπέρασα
'ς τσοὶ ὑηθάλωσες παρὰ 'ς τσοὶ ἔννες αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀποβάλωμα.

***ἀποβαλωσιάρης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀποβαλωσάριχο Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβάλωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ἐξ ἀποβολῆς, ἐξ ἐκτρώσεως προερχόμενος ἔνθ' ἄν.:
Ἀποβαλωσάριχο παιδί.

ἀποβάμμι τό, ἀμάρτ. ἀποβάμμι Πόντ. (Σαντ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπόβαμμα.

Τὸ μετὰ τὴν βαφὴν ὑφασμάτων ἢ νημάτων ὑπολειπό-
μενον χρώμα. Συνών. ἀποβαφίδι.

ἀποβάντζαρμα τό, ἀμάρτ. ἀποβάτζερμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαντζάρω.

Περίσσευμα: Τ' ἀποβατζέρματα τοῦ σοφροῦ δως μᾶς
ἤδωκε γιὰ φαεῖ. Συνών. ἀβαντζάρισμα 2 β.

ἀποβαντζάρω ἀμάρτ. ἀποβατζέρνω Κρήτ. ὑποβα-
τζέρνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. βαντζάρω, δι' ὃ ἰδ.
ἀβαντζάρω, παρ' ὃ καὶ βατζέρνω.

Πλεονάζω, περισσεύω: Τὸ δικό μου τὸ κορδόνι ἀπὸ τὸ
δικό σου ἀποβατζέρνει μιὰ διθαμή. Πρὸς ψηλὴ 'ναι ἡ Μαρία
ἀπὸ τὴν Ἑλένη, ἡ κεφαλὴ τῆς ἀποβατζέρνει. Ἀπάνω ἀπὸ τὸ
κοφίνι ἀποβατζέρνον δὰ σταφύλια. Συνών. ἀβαντζάρω Β 3.

***ἀποβάντζι** τό, ἀποβάτζι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαντζάρω.

Ὅτι ἀποβαντζάρε, ὅτι περισσεύει, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ δέρματος: *Κόψε τ' ἀποβάτιστα τοῦ πετσοῦ νὰ 'μορφύνῃ τὸ παπούτσι.*

ἀποβαρένω Θήρ. Κρήτ. ἀπουβαρένου Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποβαρύνω Πόντ. (Σάντ.) 'ποβαρῶ Κύπρ. Μέσ. ἀποβαρένομαι ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. θέατρ. 47 'ποβαρκειοῦμαι Κύπρ. Μετοχ. ἀπουβαρούμιθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπουβαριμέν' Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαρένω.

1) Βαρύνω, πιέζω τινὰ διὰ τοῦ βάρους μου Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.): *Μὲν ἀποβαρῆς 'πάνω 'ς τὸν γάδαρον ἰθαὶ ρίβκεις τον χαμαὶ Κύπρ. 'Εποβάρησεν 'πάνω τον τὸ 'εσπασέν το αὐτόθ. Μὲν ἀποβαρῆς πολλὰ 'πάνω 'ς τὰ ξύλα τῶν 'ἐν βαστοῦσι αὐτόθ. 2) Ἀμτβ. γίνομαι πολὺ βαρὺς Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ἦταν βαρεῖα αὐτεῖν', ἀλλὰ τὴν ἀποβαρύνει. β) Μεταφ. γίνομαι λίαν σοβαρὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): 'Ἦταν ἔτο' βαριτὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὴν ἀποβαρύνει. 3) Μέσ. αἰσθάνομαι πρὸς τινὰ ἀποστροφὴν, δυσανασχέτησιν Κύπρ. — ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν.: *Παρακαλεῖς τον πολλὰ ἰθαὶ 'ποβαρκέται σε Κύπρ. Σὰ σηκωθῇ ὁ λαὸς κι ἀποβαρεθῇ τοὺς μεγάλους ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἄν. β) 'Εκφράζω δυσανασχέτησιν, ἀγανάκτησιν, μέμφομαι, παραπονοῦμαι Κύπρ.: Κάθ' ἡμέρα θυμὸν-νέι ἰθαὶ 'ποβαρκέται τοῦ παιδικιοῦ του. 'Εποβαρήθην μου 'πὺ τὸ πρῶν ξημέρωμα, εἶπεν μου μιὰν κούπ-παν λόγια, ἔβαλέν μου ἑκατὸν ἀγκαλέματα. 'Ἐν ἔν' καλὰ νὰ 'ποβαρκέται τοῦ παιδιοῦ του κἀνένας.**

Μετοχ. 1) Ἡ ἔχουσα βάρος εἰς τὴν γαστέρα, ἔγκυος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.: *'Ἡ ὄ'ναϊκα μ' ἦταν ἀπουβαριμέν' 'ς αὐτὸν τὸν γιό μ' Μακεδ. Συνών. βαρεμένη ἢ βαρούμενη (ἰδ. βαρένω), γγαστρωμένη (ἰδ. γγαστρώνω).*

2) Μετ' ἀρνητικῆς ἐννοίας τῆς προθ. ἢ μὴ βαρεμένη, ἢ δι' ἐκτρώσεως ἀποβαλοῦσα τὴν ἐγκυμοσύνην, ἢ παθοῦσα ἔκτρωσιν Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀποβάρημα τό, ἀμάρτ. ἀποβάρημαν Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαρένω. Ἐπιβολὴ βάρους, πίεσις.

ἀποβάρησι ἡ, ἀμάρτ. 'ποβάρησι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβαρένω.

Δυσανασχέτησις, ἀγανάκτησις κατὰ τινος: *Πειράζεις τὸν θκυὸν σου τῶν παίρνεις τὴν 'ποβάρησιν του.*

ἀπόβαρον τό, λόγ. κοιν. ἀπόβαρο κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βάρος.

Τὸ βάρος δοχείου ἐμπορεύματος, οἶον σάκκου κττ., ἀφαιρούμενον ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ περιεχομένου, ἢ διαφορὰ μεταξὺ μεικτοῦ καὶ καθαροῦ βάρους. Συνών. *ντάρα.*

ἀποβάρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουσβάρου Ρόδ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ βάρους. Πβ. ἀπὸ 7.

Μὲ βάρος, μὲ ὁρμήν: *'Ἐπ-πεσεν 'πουσβάρου κ' ἐχτύπησε.*

ἀποβασίλεμα τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβασιλεύω.

Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος ἔνθ' ἄν.: *Ξέζεψε τὰ βόδια 'ς τ' ἀποβασίλεμα. 'Ἐβαλε τὰ πρόβατα 'ς τὴν στρουγγα τ' ἀποβασιλέματα Καλάβρυτ. 'Ἦρθαν 'ς τ' ἀποβασίλεμα τοῦ ἡλιοῦ Μάν.*

ἀποβασιλεύω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βασιλεύω.

Ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω: *Πήγαινε γρήγορα 'ς τὰ πρόβατα, γιατί ἀποβασίλεψε ὁ ἡλιος. Συνών. βασιλεύω.*

ἀποβαστῶ Ἀθῆν. Νάξ. ('Απύρανθ.) — Ἀδὰμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 51 ἀποβαστῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) 'πουβαστῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀποβαστεῖμαι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βαστῶ.

1) Βαστάζω, κρατῶ Θεσσ. (Καλαμπάκ.): *'Απ' ἀνέκατα 'πουβαστάει ὄπλον (ὀπλοφορεῖ). 2) Κρατῶ, συγκρατῶ, ἐμποδίζω τὴν πτώσιν Ἀθῆν. Νάξ. ('Απύρανθ.): 'Ἦρρεδε 'ς τὴν στράτα κ' ἐποβάστου δονε κ' ἦρθαμε (ἦρρεδε = ἔρρεπε, παρέπαιε) Ἀπύρανθ. 3) Δὲν δαπανῶ, φειδωλεύομαι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Νάξ. ('Απύρανθ.): *Νὰ τ' ἀποβαστάζωμε δὸ ληδάκι ἐφέτι, νὰ μὴ δὸ διαομίσωμε γιὰ νὰ 'χωμε γαὶ τοῦ χρόνου Ἀπύρανθ. 'Ἐσὺ ἀπουβαστάεις μαῖα (προζύμι) Καλαμπάκ. 4) Ἀμτβ. συγκρατοῦμαι, δὲν βιάζομαι Ἀδὰμ ἔνθ' ἄν.: *Δὲν ἀποβάσταξε τὸ ξωπαρμένο καὶ τὸ ἠωροπερήφανο θυὸ μέρες ἀκόμα. 5) Μέσ. στηρίζομαι, συγκρατοῦμαι ἀσφαλῆς, δὲν μεταπίπτω εἰς δυστυχίαν ἢ περιπέτειαν Πελοπν. (Μάν.): *Μὴ δὸνε κλαίης αὐτόνε, γιατί ἔχει κι ἀποβαστεῖται (ἔχει οἰκονομία, περιουσίαν). 'Ἐχει αὐτὸς τὸ βάρδα τον κι ἀποβαστεῖται.****

ἀπόβατος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'πόβατος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βατεύω.

1) Ἐπὶ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων, ὁ ἀρτίως πανσάμενος τῆς ὀχείας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδύνατος, ἰσχνός: *Τὸ κρέας του 'ἐν τρώεται, 'ἐν ἔν' καλόν, γιατί ἔν' πόβατος. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., πρόβατον ἢ αἶξ, ἥτις ἀπώλεσε τὸ νεογνόν της.*

ἀποβαφίδι τό, Λεξ. Αἰν. ἀπουβαφίδ' Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάφω. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

Τὸ υπόλειμμα τοῦ βαφικοῦ ὑγροῦ μετὰ τὴν βαφήν ὑφασμάτων, νημάτων κττ. ἔνθ' ἄν.: *Βούτηξε τὸν φουσιὰρ' σου 'ς τ' ἀπουβαφίδια νὰ βάν' Θεσσ. Λὲ βάφει καλὰ μεσ' 'ς τὸν ἀπουβαφίδ' τὸν οκοντι αὐτόθ. Πῆρε τ' ἀπουβαφίδια κι τὰ 'ρ'ξι 'ς τὴν στράτα κι τὰ πατάει οὐ κόσμους (ἢ ἀπόρρουις τῶν υπολειμμάτων τῆς βαφῆς εἰς τὴν ὁδὸν θεωρεῖται κακόν, διότι πιστεύεται ὅτι, ἂν πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν γυνὴ ἔγκυος, θὰ πάθῃ κακόν τι) αὐτόθ. Συνών. ἀποβάμμι.*

ἀποβάφω πολλαχ. ἀποβάφτω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βάφω.

1) Τελειώνω, φέρω εἰς πέρας τὴν βαφήν οἰουδήποτε πράγματος: *'Ὅσο νὰ βάνω κι ἀποβάφω τ' ἀβγά ἔχασα ὅλο μου τὸ πρῶν πολλαχ. 2) Ἐπὶ ἐγχρώμου τινός, ἀποβάλλω τὴν βαφήν, τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἀποβάλλω 1 β, ξεβάφω, ξεθωράζω.*

ἀποβάψιμον τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβάφω.

Ἀποβολὴ ἢ φθορὰ τῆς βαφῆς, τοῦ χρώματος, ἀποχρωματισμός. Συνών. ἀπόβαλμα 1, ξεβάψιμο, ξεθωράσισμα.

ἀποβγάζω Ἀνδρ. Θήρ. Χίος ἀπουβγάζου Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) Λέσβ. 'ποβγάτζω Σύμ. 'πεβγάζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πιβγάζου Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. ἀποβγάζω ἔχον τὸν ἀόρ. κοινὸν μετὰ τοῦ ρ. ἀποβγάλλω.

1) Ἐκβάλλω, ἐξάγω Θήρ.: Αἰνιγμ.

Πέδε πέδε κουβαλοῦσι | τὰ σφυριὰ σφυροκοποῦσι καὶ ἡ σαρωνιά σαρώνει, | ἡ χρυσὴ σακκούλλα βάζει κι ἀπὸ κάτω ἀποβγάζει

(οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν, οἱ ὀδόντες, ἡ γλῶσσα, ὁ στόμαχος, τὸ ἀπηνευσμένον). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. Λιγεν. στ. 461 (ἐκδ. SLambros σ. 131) «καὶ ἀφόντις ὅλα εἶπεν τα, τὰ δάκρυα ἀποβγάζει». β) Ἐξάγω τι ἐντελῶς

